

בש"פ 1320/18 - נאדיר מסעוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1320/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקש: נאדיר מסעוד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד בעמ"ת 11180-02-18 מיום 6.2.2018
שניתנה על-ידי כב' השופט ע' קובו

המבקש: עו"ד נביל זינאתי

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' קובו), בעמ"ת 11180-02-18, מיום 6.2.2018, בגדרה התקבל ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ג' אבנון), במ"ת 69291-01-18, מיום 5.2.2018, אשר הורה על ביטול התנאים המגבילים בהם נתון המבקש תוך שהערבויות שנקבעו יוותרו על כנן עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי קיבל, כאמור, את הערר תוך שהורה על שחרור המבקש בתנאים.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 30.1.2018, הוגש כתב אישום כנגד המבקש המייחס לו עבירה של גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 431ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 24.1.2018 גנב המבקש את רכבו של המתלונן שהיה ממונע באתר בניה בלוד והחל לנסוע לכיוון צומת שילת, עד אשר נתפס על-ידי המשטרה בסמוך למחלף בן שמן.
 3. בדיון מיום 5.2.2018, הסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי לא קיימת עילת מעצר. בהחלטה מאותו יום קבע בית משפט השלום כי בנסיבות המקרה ועל אף עברו המכביד של המבקש בעבירת שוד, לא קמה עילת מעצר נגד המבקש. לפיכך הורה בית המשפט על ביטול התנאים המגבילים בהם היה נתון המבקש אך הותיר את הערבויות שנועדו להבטיח את התייצבותו שך המבקש לדיונים.
 4. על החלטה זו הגישה המדינה ערר לבית משפט המחוזי במסגרתו נטען כי קיימת עילת מעצר הנלמדת מעצם מעשיו של המבקש ונסיבות העבירה. לפיכך נטען כי שגה בית משפט השלום בהחלטתו להורות על ביטול התנאים המגבילים.
 5. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות ברף נמוך. כמו כן, נקבע כי עברו של המבקש אינו מכביד, מאחר והרשעתו בסיוע לשוד מזוין וקשירת קשר לפשע בגינה נדון לשל"צ בהיקף של 200 שעות, נעשתה בהיותו קטין. בית המשפט המחוזי קבע כי בשים לב לרמת הסיכון הנמוכה הנשקפת מהמבקש ניתן להסתפק בתנאי שחרור מקלים: תנאי "מעצר עיר" בעיר מגוריו - לוד, כלומר המבקש יוכל לשהות בכל רחבי העיר ללא פיקוח; המבקש רשאי לצאת לעיר מודיעין לצרכי עבודתו ללא פיקוח; המבקש יהיה רשאי לצאת מתחומי העיר לוד לכל צורך ולכל מקום בליווי מי מהמפקחים שאושרו בבית המשפט; הערבויות יותרו על כן.
- על החלטה זו מונחת בקשת רשות הערר שלפניי.
- הבקשה דן
6. המבקש טוען כי במוקד הבקשה שאלה עקרונית והיא, האם קמה עילת מעצר בנסיבות שתוארו בכתב האישום - עבירת גניבת רכב בודדת, ספונטנית ולא מתוככמת, כאשר למבקש עבר פלילי דל של הרשעה אחת בניסיון שוד בהיותו קטין. לטענת המבקש, הואיל ואין בנסיבות המקרה שלפנינו שיטתיות וריבוי עבירות, הרי שלא קמה כל עילת מסוכנות, ואף לא מסוכנות אינהרנטית. בנוסף, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי עת עיגן את החלטתו באמרת אגב שנאמרה בפסק דין של בית משפט זה בש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.2010) (להלן: ענין מסארוה) מאחר ונסיבות המקרה שם שונות בתכלית.
- לא מצאתי לנכון להורות על קבלת תשובת המשיבה לבקשה.

דיון והכרעה

עמוד 2

7. הלכה היא, כי בקשה לרשות ערר על החלטה בנושא מעצר ב"גלגול שלישי", תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלת משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם האישי של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת, כגון: פגיעה שאיננה מידתית בזכויות המבקש; חשש לעיוות דין, חריגה מסמכות ועוד כיוצא באלה (בש"פ 9590/17 אבו מדעם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.12.2017); בש"פ 1171/18 חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.2.2018) (להלן: ענין חזן)). עיון בטענות המבקש מעלה כי על אף המחלצות העקרוניות העוטות את הבקשה, אין היא מעלה כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רוחב. בנוסף, אציין כי העובדה ששתי ערכאות הגיעו לתוצאות שונות בענייני מעצר אינה מצדיקה כשלעצמה הענקת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (ראו: בש"פ 3439/17 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.4.2017); בש"פ 9489/17 שקיר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (5.12.2017); ענין חזן, פסקה 6) די באמור כדי לדחות את הבקשה.

8. למעלה מן הצורך אוסיף, כי צדק בית המשפט המחוזי עת קבע כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות נגד המבקש. אמנם נקבע כי שיטתיות ותחכום בעבירת רכוש מקימה חזקת מסוכנות לביטחון האדם ולביטחון הציבור (ראו: בש"פ 5431/98 פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 268, 272 (1998); ענין מסארה, פסקה 6). אולם, אף במקרים בהן לא חלה "חזקת המסוכנות" ניתן ללמוד על מסוכנות הנאשם מנסיבות המקרה לגופו (בש"פ 5572/12 שרלו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.7.2012)). כך במקרה שלפנינו בו נסיבות האירוע כמתואר בכתב האישום מצביעות על מסוכנות מצד המבקש אשר נכנס לרכב ממש "מתחת לאפו" של המתלונן, פעולה הכרוכה בתעוזה רבה, ואף טומנת בחובה אפשרות כי האירוע יתדרדר לכדי אלימות. משכך, לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט המחוזי.

סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' באדר התשע"ח (21.2.2018).

ש ו פ ט ת